

Αρχιερατική Θεία Λειτουργία στην Λεύκα Αιτωλοακαρνανίας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας

Τον οικισμό Λεύκα Αγρινίου επισκέφθηκε την Κυριακή 24 Νοεμβρίου 2024 ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνός. Ο Σεβασμιώτατος ιερούργησε στον Ιερό Ναό Παναγίας «Ἄξιον ἐστί», που έχει ανεγερθεί από τις οικογένειες των πέντε φονευθέντων το έτος 2006 στα Καλύβια Αγρινίου και τέλεσε ιερό μνημόσυνο για την ανάπαυσή τους.

Κατά το κήρυγμά του ερμήνευσε την αποστολική περικοπή της ημέρας, λέγοντας τα εξής:

«Η σημερινή αποστολική περικοπή μας ταξιδεύει και πάλι στην Γαλατία, στην ενδοχώρα της Μικράς Ασίας. Εκεί, όπου την περίοδο κατά την οποία γράφεται αυτή η επιστολή προς τους Γαλάτες, μαίνεται ένας πόλεμος. Πόλεμος για τον πνευματικό προσανατολισμό που θα ακολουθούσε η πρώτη Εκκλησία, όχι μόνον στην Γαλατία, αλλά και σε όλες τις περιοχές, από τις οποίες πέρασε ο Απόστολος Παύλος.

Από την μία, έχουμε τους Ιουδαίζοντες Χριστιανούς, οι οποίοι, παρά την ένταξή τους στην Εκκλησία του Χριστού, δεν μπορούσαν να απαλλαγούν πλήρως από την νοοτροπία της θρησκείας της Παλαιάς Διαθήκης. Μέσα τους κυριαρχούσε η ανάγκη της υπακοής σε θρησκευτικούς τύπους και διατάξεις και η πεποίθηση πως κανείς δεν μπορεί να γίνει Χριστιανός, αν πρώτα δεν ασπαστεί τον Μωσαϊκό Νόμο.

Από την άλλη, έχουμε τον Απόστολο Παύλο, πιστότατο οπαδό του Μωσαϊκού Νόμου στο παρελθόν και τώρα, κήρυκα ενός καινούργιου κόσμου, στον οποίο η λύτρωση θα επέλθει, όχι μέσω της υπακοής σε νόμους και διατάξεις, αλλά μέσω της πίστεως προς το πρόσωπο του Ιησού Χριστού.

Η σημερινή, όμως, περικοπή είναι πολύ χρήσιμη, διότι μας αποκαλύπτει την καθημερινότητα αυτής της διαμάχης. Στον δεύτερο κιόλας στίχο έχουμε μία αποκάλυψη για την πρακτική που ακολουθούσαν οι Ιουδαίζοντες Χριστιανοί. Αναφέρει ο Παύλος: «Όσοι θέλουν να αποκτήσουν καλή φήμη στους ανθρώπους, αυτοί σας υποχρεώνουν να περιτέμνεστε, με μόνο στόχο να μην καταδιώκονται από τους Ιουδαίους εξ αιτίας του σταυρού του Χριστού».

Τί αντιλαμβανόμεθα; Το πρώτο, πως, μέσα στους κόλπους της πρώτης Εκκλησίας υπήρχαν μεγάλες ψυχολογικές πιέσεις. Υποτιθέμενοι αδελφοί ασκούσαν πίεση προς αδελφούς, προκειμένου να ακυρωθεί το κύρος και η διδασκαλία του Παύλου. Ο μέγας Απόστολος όμως αισθάνεται την ανάγκη να αποκαλύψει τα κίνητρα αυτής της πίεσεως: «Προσέξτε», προειδοποιεί τους αποδέκτες της επιστολής του, «τα κίνητρα αυτών που σας πιέζουν δεν έχουν να κάνουν με την αλήθεια, αλλά με την ματαιοδοξία».

Τί αντελήφθη ο Παύλος; Πως οι προερχόμενοι από τους Ιουδαίους Χριστιανοί διατηρούσαν ακόμη την νοοτροπία της παλαιάς τους πίστεως, η οποία ήταν στηριγμένη στην επίδειξη και την καύχηση για την ευσέβεια και τα καλά έργα, με μοναδικό σκοπό να κερδίσουν τον θαυμασμό και την εκτίμηση των ανθρώπων.

Η συμπεριφορά αυτή διατηρείται, συχνά, και στις ημέρες μας. Η προσήλωση σε τύπους, έθιμα και παραδόσεις συχνά αποτελεί μανδύα ματαιοδοξίας. Και μάλιστα, όπως αναφέρει ο μέγας Απόστολος, οι τυπολάτρες άνθρωποι βλάπτουν την ψυχή τους και με την υποκρισία, καθώς, πολύ συχνά, παρουσιάζονται αυστηροί στην

τήρηση διατάξεων και τελετών, ελαστικοί όμως, όταν καλούνται να εφαρμόσουν τις εντολές του Θεού.

Υπάρχει όμως και κάτι ακόμα: Με την μεγάλη πνευματική του εμπειρία, ο Απόστολος Παύλος διαπιστώνει πως οι άνθρωποι των τύπων έχουν, κατά βάθος, χλιαρή πίστη. Στους Γαλάτες αποδέκτες της επιστολής του, αποκαλύπτει πως, εκείνοι που επιμένουν, ώστε οι μέλλοντες Χριστιανοί να ασπαστούν πρώτα την εβραϊκή θρησκεία, το κάνουν, διότι δεν έχουν την δύναμη να συγκρουστούν με τους παλαιούς ομοϊδεάτες τους Εβραίους και να αντιμετωπίσουν τον χλευασμό τους. Όντως, ήταν αδιανόητο για τους Ισραηλίτες να αποδεχτούν πως, ο ένδοξος Μεσσίας που ανέμεναν, βρέθηκε σταυρωμένος επάνω σε ξύλο σταυρού, προορισμένο για εγκληματίες. Αυτή η βλασφημία, σύμφωνα με την θρησκευτική τους παράδοση, είναι βέβαιο πως αποτέλεσε την βασική αιτία για το μένος τους εναντίον των Χριστιανών και ιδιαίτερα εναντίον των Ιουδαϊζόντων.

Μήπως όμως και σήμερα, το πνεύμα του κόσμου δεν αμφισβητεί και δεν χλευάζει με χίλιους δύο τρόπους την πίστη μας; Δεν βλέπουμε στην καθημερινότητά μας πως τα «πιστεύω» και η ζωή του Χριστιανού έρχονται, πολλές φορές, σε απόλυτη αντίθεση με τον τρόπο ζωής των ανθρώπων; Δεν είναι πολύ συχνά φανερή η απαξίωση που δέχεται εκείνος, ο οποίος, δημοσίως, διακηρύσσει την πίστη του στον Χριστό και ζει σύμφωνα με το θέλημά Του;

Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο, ο Απόστολος Παύλος, παίρνοντας αφορμή από τα γεγονότα της εποχής του, έρχεται, μέσω της σημερινής περικοπής, να μας προειδοποιήσει και να μας ενδυναμώσει. Γνωρίζει πως η εκτίμηση και η αποδοχή εκ μέρους των ανθρώπων αποτελεί για πολλούς από μας, την πρώτη προτεραιότητα. Συχνά, προσαρμοζόμαστε στα κριτήρια του κόσμου, για να μην συγκρουστούμε. Συχνά, αποκρύπτουμε πτυχές του εαυτού μας για να μην μας ειρωνευτούν. Συχνά, καταφεύγουμε στα μέτρα του κόσμου για να αισθανθούμε αξιόλογοι και αποδεκτοί.

Από δική του πείρα, ο Απόστολος Παύλος γνώριζε αυτή την εξάρτηση από την κοινωνική καταξίωση. Κάποτε, ήταν ο Σαούλ, ο εκλεκτός των συμπατριωτών του, ο ζηλωτής διώκτης, ο μελλοντικός μέγας Ραβίνος. Έφτασε όμως η στιγμή της αποκαλύψεως. Μέσα σε μια στιγμή, το βλέμμα του Εσταυρωμένου στον δρόμο προς την Δαμασκό έγινε, για εκείνον, η μοναδική και παντοτινή πηγή της δικής του αξίας. Ήταν η στιγμή, κατά την οποία μέσα του ανατράπηκαν όλα και τον έκαναν να ομολογήσει, αλλά και να μας διδάξει: «Όσο για μένα», γράφει, «δεν θέλω άλλη αφορμή για καύχηση εκτός από τον Σταυρό του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, τον Σταυρό που πάνω του ο κόσμος πέθανε για μένα κι εγώ για τον κόσμο».

Τί ακριβώς είναι αυτό το καύχημα του Σταυρού; Την απάντηση μας την δίνει με τρόπο υπέροχο ο Ιερός Χρυσόστομος, ερμηνεύοντας τον λόγο του Παύλου.

«Καυχώμαι», αναφέρει ο μεγάλος Πατέρας της Εκκλησίας μας, «διότι ο Χριστός πήρε μορφή δούλου και έπαθε αυτά που έπαθε για μένα, τον εχθρό και τον αχάριστο. Καυχώμαι γιατί με αγάπησε τόσο, ώστε παρέδωσε τον εαυτό του στον ατιμωτικό θάνατο του Σταυρού».

Σε εποχές όπου οι άνθρωποι ζητούν απεγνωσμένα τον θαυμασμό και την κοινωνική καταξίωση, ο Απόστολος Παύλος υψώνει σήμερα τον Σταυρό του Χριστού και μας καλεί να τον αναγνωρίσουμε ως την μοναδική πηγή της καταξιώσεως και της καυχήσεώς μας. Η φωνή του Παύλου μας καλεί να νιώσουμε σημαντικοί εξ αιτίας της αγάπης που μας έδειξε ο Δημιουργός μας, κρίνοντάς μας άξιους της υπέρλογης και ακατανόητης θυσίας Του. Η υπομονή και η ανεξικακία του για τα όσα υπέστη από τους συμπατριώτες του, πρώην θαυμαστές του και κατόπιν θανάσιμους εχθρούς του, αποτελούν για μας πηγή ενδυναμώσεως για απελευθέρωση από τον έπαινο του κόσμου τούτου».

Καταλήγοντας, υπογράμμισε ότι «για τον Θεό είμαστε όλοι πολύτιμοι και απόδειξη αποτελεί ο Σταυρός, ο οποίος υψώθηκε για την δική μας σωτηρία. Η ένωση με τον Χριστό προσδίδει στην ύπαρξή μας αξία μοναδική. Κοντά του, όλα τα σημαντικά του κόσμου μοιάζουν ασήμαντα και μοναδική σημασία έχει η σχέση μαζί Του σε αυτή την ζωή, αλλά και στην αιωνιότητα. Αυτή την σχέση ας ποθήσουμε όσο τίποτε άλλο!».

Κατά την απόλυση της Θείας Λειτουργίας και πριν τελέσει το Ιερό Μνημόσυνο των πέντε θυμάτων, ανέφερε μεταξύ άλλων τα εξής: «Πέρασαν 18 χρόνια από εκείνη την αποφράδα ημέρα, κατά την οποία συντελέστηκε ένα από τα πιο στυγερά εγκλήματα της νεότερης ελληνικής ιστορίας, στο οποίο βρήκαν τραγικό θάνατο πέντε νέα παιδιά. Σήμερα, ήρθαμε να προσευχηθούμε σε αυτόν τον ιερό χώρο, ο οποίος έχει στεγάσει τον πόνο των γονέων και των συγγενών τους, οι οποίοι από αγάπη προς τον Θεό ανήγειραν αυτό το Μητροπολιτικό Παρεκκλήσιο και το αφιέρωσαν στην Παναγία μας, την επονομαζόμενη «Άξιον Εστί».

Για 18 ολόκληρα χρόνια αυτός ο Ναός φιλοξενεί τον δυσβάσταχτο πόνο τους. Μέσα εδώ οι προσευχές τους είναι ένα καθημερινό βίωμα. Η προσευχή είναι εκείνη που ενώνει τους ζώντες και τους κεκοιμημένους και παραμυθεί και γλυκαίνει τις ψυχές των συγγενών.

Σήμερα, λοιπόν, θα τελέσουμε το ιερό μνημόσυνο των πέντε φονευθέντων νέων και των τριών εκ των γονέων τους, που αναχώρησαν από την ματαιότητα αυτού του κόσμου. Θα προσευχηθούμε όμως, σήμερα και για άλλα δύο νέα παιδιά από αυτόν τον συνοικισμό, που βρήκαν τραγικό θάνατο στο μαρτύριο της ασφάλτου. Προηγήθηκε ο Τρύφωνας και μόλις σήμερα, ημέρα Κυριακή έφυγε και η αδερφή του η Χαριτίνη. Σας παρακαλώ να προσεύχεσθε για τους γονείς αυτών των δύο παιδιών. Τους έδωσε ο Θεός έναν βαρύτατο σταυρό, που πρέπει με τις προσευχές μας να συνδράμουμε να γίνει ελαφρύτερος και να μπορέσουν να τον σηκώσουν, με υπομονή, καρτερικότητα και εμπιστοσύνη στο θέλημά Του».

